1 Corinteni 11.16

O gândire tristă!

Verset călăuzitor: 1 Corinteni 11.16.

> **1 Corinteni 11.16:** Dar dacă cineva gândește să fie certăreț, noi nu avem asemenea obicei, nici adunările lui Dumnezeu.

Există oare și în bisericile locale ale Domnului din zilele noastre situația în care *„cineva gândește să fie certăreț”?* Este deja destul de trist că în biserica (adunarea) din Corint, atât de binecuvântată (1 Corinteni 1.5-7), existau, ca în multe alte privințe, și deficiențe în acest sens — noi, *cei de astăzi,* ar trebui să învățăm din această mustrare a lui Pavel *cum să nu procedăm!* Dar, cu regret, se pare că greșelile odată comise trebuie să se repete mereu, pentru ca cuvântul lui Solomon, că „nu este nimic nou sub soare”, să se împlinească mereu (Eclesiastul 1.9)! Omenirea nu se schimbă, și chiar și noi, credincioșii, arătăm mereu prea ușor vechea noastră natură, deși știm că omul nostru *vechi* a fost răstignit împreună cu Hristos (Romani 6.6). Dar cunoașterea în sine nu este suficientă — „*credința* este o *înfăptuire*”! (Evrei 11.1).

Pasajul care stă la baza acestui mic eseu este redat atât de diferit în diversele traduceri ale Bibliei, încât citarea unor traduceri oferă deja suficientă interpretare — dacă ar mai fi nevoie de aceasta! Judecați voi înșivă! *Miniaturbibel* spune: „Dar dacă cineva vrea să fie încăpățânat”; *Menge*: „Dar dacă cineva vrea să insiste cu orice preț pe opinia sa divergentă”; *Wiese*: „Dar dacă cineva crede că are dreptul să fie certăreț”; *Allioli*: „Dar dacă cuiva i se pare că el trebuie să se certe”; *van Eß:* „Dacă, de altfel, cineva are chef să se certe”; iar *Luther* spune astfel: „… poftă de ceartă”! Avem aici, așadar, o mică selecție de șapte traduceri și ne putem întreba dacă vreuna dintre ele s-ar putea aplica nouă înșine. Suntem oare noi acel „cineva” care — și aceasta este esențial în întregul context! — în fața unei *învățături biblice* apostolice *clare* să creadă că trebuie să se certe, să aibă poftă de ceartă, să creadă că are dreptul să se țină de încăpățânarea lui, să vrea să insiste cu orice preț pe opinia lui divergentă — noi, bieții de noi! ce înseamnă oare „opinia” *noastră*, dacă ea se abate de la cea a apostolului sau a Domnului?! — sau de la a celor care *„gândesc să fie certăreți”?*

Ce ***„gândire”*** tristă și mizerabilă! Câtă suferință a adus deja o astfel de „plăcere”, o astfel de încăpățânare, o astfel de poftă de ceartă asupra bisericilor locale ale Domnului! Este de plâns! Și, de cele mai multe ori, acești „provocatori” certăreți *nu au aceeași „poftă”* de a se supune pe cât au de a se certa, așa că preferă să fugă, să lase biserica în voia sorții, să lipsească de la strângerea laolaltă (biblică) a bisericii (Evrei 10.25), stau mult timp plecați, hoinăresc ici-colo, unde cred că își pot obține mai ușor „dreptatea” în chestiunea pe care au transformat-o într-o „dispută”, și se întorc adesea abia după ce au stârnit destul de multă agitație și în alte cercuri sau denominațiuni. Săracii de ei! Și dacă *după aceasta* s-ar supune în sfârșit! Dar, de cele mai multe ori, nici vorbă! Acum cred că pot culege noi lauri pe terenul primelor lor certuri; după o scurtă perioadă, în care se speră că ei s-ar fi schimbat, vechea poveste începe din nou. Între timp, însă, poate că și comunitatea locală în cauză a învățat ceva și se procedează cu astfel de persoane conform Tit 3.10 (compară cu Tit 1.10!), sau li se atrage atenția – cu calm și obiectivitate! – asupra celei de-a doua jumătăți a versetului nostru din 1 Corinteni 11.16 în legătură cu 1 Corinteni 14.33! La o ceartă sunt, de fapt, întotdeauna cel puțin *doi*! Dacă acum biserica, devenită mai înțeleaptă (*în cazul* în care prima dată s-a lăsat în mod nechibzuit să intre în *ceartă*!), își dă seama ce vrea celălalt, atunci ea oprește cearta în fașă, fără a-i da celui în cauză ocazia să-și continue „gândirea” rea. În Proverbele 17, versetul 14 conține un cuvânt important: „Începutul certei este ca și cum s-ar da drumul apelor; *părăsește cearta*

înainte de a se aprinde." — Da, dar *cum* să facem aceasta? Dragul meu frate, draga mea soră, unul dintre cele mai bune mijloace de a nu lăsa niciodată să se ajungă la o ceartă aprigă mi se pare a fi acela că cel mai înțelept caută întotdeauna să păstreze *penultimul* (nu ultimul!) cuvânt! Încearcă o dată, vei fi surprins cât de *greu* se ajunge atunci la o ceartă aprinsă! „Părăsește cearta înainte de a se aprinde". Citește și 2 Timotei 2.24!

Sau ai prefera totuși să faci parte dintre acei oameni cu „gândirea tristă" din 1 Corinteni 11.16? Ai cumva și tu acest „dar", după părerea mea destul de ciudat, cu care se laudă un frate cunoscut și de mine, așa cum s-a povestit recent din două surse: „darul criticii"? De la cine l-ar fi primit oare? Cu siguranță nu de la Domnul, pentru că nicăieri în Scriptură nu se menționează un astfel de „dar"! Sper doar că nu a primit acest „dar" de la vrăjmașul care, după cum se știe, a început să-L critice pe Dumnezeu încă din Paradis (Geneza 3) și le-a insuflat această abilitate vicioasă primilor oameni!? Cu siguranță este bine să fii „cu o atitudine critică", conform Efeseni 5.3-21 (10!), față de ispitele lumii, pentru a nu fi înșelat de ea și de vrăjmaș, și cu atât mai mult *autocritica* este un fapt bun și binecuvântat; dar în ceea ce privește lucrurile lumii și pe sine însuși, o astfel de atitudine spune puțin despre „darul" său, cu atât mai mult, cu regret, cu mare regret, în ceea ce privește chestiunile, persoanele, cercurile, relațiile care privesc *poporul lui Dumnezeu,* adică cele care aparțin lui *Dumnezeu*. Acolo totul și toți sunt criticați, iar dacă se recunoaște ceva bun la cineva, trebuie să urmeze foarte repede „darul" criticii, acel „dar" care este format de „darul" rău. Sărmanul frate, cunoscut de mulți ani în acea zonă ca având o „minte neliniștită", nu poate păstra pacea, nu este fericit și nu face pe alții fericiți, deși are, fără îndoială, *daruri bune de sus* (Iacov 1.17), iar când le pune în practică, toți se bucură, și cu greu ne putem imagina că ar mai putea fi pus în practică un alt „dar" atât de dezastruos, de perturbator, de sfâșietor și de distrugător — și totuși așa este: otrava acelui *dar de jos* trebuie să se descarce din când în când, iar tot binele și frumusețea celorlalte daruri sunt distruse de acesta! Domnul să aibă milă de acest frate drag!

Este oare *doar* acel om, *de altfel atât de credincios,* așa? Nu se găsește oare „darul rău al criticii" uneori și în alte părți? Cu regret, da! Da, **cu toții** *trebuie* **să fim vigilenți,** ca vrăjmașul să nu ne înșele pe neașteptate și să ne folosească în scopurile sale (2 Corinteni 2.11); da, pe noi, și anume *limba* noastră! (Iacov 3!; 1 Petru 3.8-12; Proverbele 21.23 și multe alte pasaje!) Dar nu mai vreau să vorbesc despre aceasta; *„domeniul"* este, oricum, atât de bine cunoscut! Dacă totuși trebuie să ne ocupăm verbal de neajunsurile altora, atunci vă rog să nu o faceți niciodată într-un *spirit critic,* adică cu o atitudine de *judecată nemiloasă* și *încăpățânată*, în care, de altfel, nu se spune întotdeauna adevărul deplin (în timp ce noi înșine suntem *fără cusur* în ochii *noștri*!), ci în *având gândul lui Hristos Isus,* conform cu Filipeni 2 și Galateni 6.1-5 și alte pasaje! Mai prețios este însă întotdeauna să ne ocupăm de lucrurile din Filipeni 4.8,9!

Ajunge cu toate acestea și să ne întoarcem la punctul nostru de plecare! *Ni se mai pare acum bine să fim certăreți, gata de ceartă,* iubiților? Nu am avut oare deja o adevărată aversiune sau cel puțin am dobândit-o acum față de această *„tristă gândire"*? Domnul să ne dăruiască aceasta tuturor, inclusiv celor care oricum nu au acel „obicei" (ca Pavel), din ce în ce mai mult, și El să facă pentru noi toți extrem de plăcut și de dorit ceea ce scrie în Coloseni 3.12-17! (Vă rog să citiți acest text în rugăciune!) Da, fie ca prin harul lui Dumnezeu să se împlinească în noi ceea ce spune versetul 15: **„Și pacea lui Hristos să hotărască** (așa, literal!) **în inimile voastre!"** Amin.

Titlul original: *„Ein trauriges Gutdünken!"*.
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 106-109, Vol. 18, Anul 1933.